

2. LIMIT – LIVE ART FESTIVAL

PROGRAM:

Četvrtak, 22.11.2012. 20.00h, DOB VELIKA SALA

Cie Raimund Hoghe

Popodne / L'Après-midi

Solo za Emanuela Egermona / Un solo pour Emanuel Egermont

Koncept i koreografija: Raimund Hoghe

Plesač: Emanuel Egermont

Umetnički saradnik: Luka Đakomo Šulte

Zvuk: Bente Lambrecht

Muzika: Klod Debisi Prélude à l'Après-midi d'un faune, Gustav Maler Lieder

www.raimundhoghe.com

Koprodukcija: Festival Montpellier Danse 2008, Théâtre Garonne (Tuluz), Theater im Pumpenhaus (Minster)

Podrška: Centre chorégraphique national de Franche-Comté (Belfor), Ministère de la culture et de la communication (Francuska)

Klod Debisi je 1894. godine komponovao kompoziciju „Prelidijum za popodne jednog fauna“ (*Prélude à l'Après-midi d'un faune*), delo koji mnogi smatraju začetkom moderne muzike. Ovo delo je 1912.godine bila muzička podloga za legendarnu koreografiju Vaclava Nižinskog.

Vek kasnije, Raimund Hoghe producira svoju verziju na ovu temu, uz muziku Debisija i nekoliko solo pesama Gustava Malera. U predstavi igra i plesač Emanuel Egermont, koji se pojavio i u Hogheovom projektu *Boléro Variations*. *L'Après-midi* je neverovatno solističko delo koje pripada Hogheovom ciklusu koje se bavi istorijom klasičnog plesa. Ciklus još uključuje *Sacre – The Rite of Spring* (2004), *Swan Lake, 4 Acts* (2005) i *Boléro Variation* (2007).

“Pier Paolo Pasolini je pisao o bacanju tela u borbu. Te reči su me inspirisale da se popnem na binu. Druge moje inspiracije su realnost oko mene, vreme u kome živim, moja prisećanja na prošlost, ljude, slike, osećanja, snagu i lepotu muzike, ali i suočavanje sa sopstvenim telom koje, u mom slučaju, ne odgovara konvencionalnim idealima lepote. Važno je na sceni videti telo koje se ne poklapa sa normama, ne samo zbog prošlosti, već i zbog sadašnjih tokova koji usmeravaju ljude da budu objekti dizajna. Što se tiče uspeha, važno je biti sposoban za rad i da ideš svojim putem, sa uspehom ili bez njega. Ja jednostavno radim ono što moram.” Raimund Hoghe

BIOGRAFIJE

Raimund Hoghe od 1980. do 1990. godine radi kao dramaturg u Tanztheater Wuppertal koreografkinje Pine Bauš. Od 1989. piše pozorišna dela namenjena brojnim igračima i glumcima. Njegove knjige su prevedene na nekoliko jezika, a svoj rad je predstavio širom Evrope, u Japanu i Australiji. Hoghe živi u Dizeldorfu. Dobitnik je nekoliko nagrada, uključujući Deutscher Produzentenpreis für Choreografie (2001), French Prix de la Critique (2006) za Swan Lake, 4 Acts (u kategoriji Najbolje inostrano delo). Kritičari časopisa Ballet-Tanz su mu 2008.godine dodelili nagradu za Igrač godine.

Pre nego što je počeo da studira savremeni ples na Angers National Choreographical Center's School (1999), **Emanuel Egermont** je studirao klasični ples na Roubaix Choreographical Center (Francuska). Nakon toga je tri godine bio član grupe Karmena Venera, koreografa, i u tom periodu živio je u Madridu. Fasciniran korejskom kulturom, Egermont odlučuje da se preseli i kreira nekoliko dela. Kada se vratio u Francusku 2005.godine, postaje član grupe Raimunda Hoghea. Egermont paralelno radi na svojim projektima u Lulu u Francuskoj.

Četvrtak, 22.11.2012. 22.00h DOB HOL ISPRED SALE AMERIKANA

”Priča za sebe” (Srbija)

Mladen Tušup

Performans ”Priča za sebe” posvećen je Žan Koktoa (Jean Cocteau), a nastao je po motivima Molijerovog ”Tartifa”. Performans je zamišljen kao nestvarna priča inspirisana estetikom filmova Žan Koktoa. Ilustracije prate priču performansa a performer ispred njih pravi senke tako da se stvara utisak kao da je sišao sa projekcionog platna.

Izvođač/Mladen Tušup

Autor muzike/Aleksandar Jevtić

Trajanje/25 minuta

www.mladentusup.tripod.com

„Mladen Tušup je vredan umetnik, uvek sklon istraživanjima novih formi, bilo da je reč o izložbi, modnom hepeningu, autoperformansu ili scenskom kostimu. U delu Mladena Tušupa susrećemo otvorenost dela, dinamiku i zapitanost koja vodi energiji novog.“ Ivana Vujić, reditelj

Četvrtak-Nedelja, 22-25.11.2012. ILLUMAT, DOB HOL

22.11. 19-23h

23.11. 19-22h

24.11. 17-01h

25.11. 19-22h

ILLUMAT / automat za ilustracije / je mašina koja pretvara reči u slike. Mesto mu je u javnom prostoru, a svrha - interakcija sa širokom publikom.

ILLUMAT funkcioniše na sledeći način: ljubitelj umetnosti ispunjava formular, zapisuje svoju ideju na papir, koji potom zajedno sa simboličnih sto dinara ubacuje u automat. Nakon samo nekoliko trenutaka sa automata može podići ilustraciju na zadatu temu. Unutar mašine su sakriveni umetnici, koji misli, želje i reči zainteresovanih pretvaraju u individualne crteže, nastale kao plod umetnikove mašte i anonimne pisane reči.

Ovakva razmena je uzbudljiva i zabavna za sve koji u njoj učestvuju. Sa jedne strane tu je izazov za umetnike, koji spoljne uticaje prepliću sa svojom kreativnošću, usled čega se za samo nekoliko trenutaka rađaju veoma kreativne interpretacije. Sa druge strane postoji faktor iznenađenja onim što izlazi iz mašine, a to je veoma lična i zabavna vizualizacija pisane reči sa ličnim pečatom umetnika.

Umetnički kolektiv ILLUMAT

Projekat ILLUMAT je nastao 2007.godine u jednom projektu ilustracije na Bauhaus Univerzitetu u Vajmaru, Nemačka. Do sada je zabeleženo 60 performansa na nemačkom govornom području, među kojima su najinteresantniji sajam knjiga u Frankfurtu, Lajpcigu, kao i internacionalni festival stripa "Fumetto" u Lucernu, Švarcajska

www.illustrationsautomat.de/zeichner/

Umetnici koji učestvuju na Limit live art festivalu su: Dragana Branković, Alexander von Knorre, Matthias Lehmann, Elise Richter i Steffie Heidler.

Petak, 23.11.2012. 20.00h DOB SALA AMERIKANA

BIT-Teatergarasjen i Black Box Teater (Norveška)

Balade voćnjaka/The Orchard Ballads

Koreografija i ples: Ingri Midgard Fiksdal | Muzika: Ingvild Langord | Scenografija i kostim: Signe Beker | Dizajn svetla: Tobias Lejra | Saradnici-posmatrači: Brinjar Bandlin i Sidni Leoni | Podrška: Norveški savet za kulturu, Fond for lydogbilde i STIKK | Koprodukcija: BIT-Teatergarasjen i Black Box Teater (Norveška).

„Iznenađujuće i sveobuhvatno iskustvo. Ovaj performans poljuljao je premise šta ples i pozorište mogu da budu.“ Aftenposten (NO)

„Balade voćnjaka“ plod je saradnje koreografkinje Ingre Fiksdal, muzičarke Ingvild Langord/Phaedra i scenografkinje Signe Beker. Kombinujući koreografiju, koncert i instalaciju, ovo delo predstavlja eksperimentalni performans inspirisan promenama u prirodi i mitologiji, koje se manifestuju u fizičkom i prostornom. Transformacije se ne dešavaju samo u performansu, već i u percepciji posmatrača. Muzika korišćena u predstavi se kreće od narodnih balada i emotivnih melodija sa višeslojnim vokalima, preko pop muzike sintisajzerskih perkusija, do mračnih, distopičnih zvukova. „Balade voćnjaka“ je već predstavljena na mnogim prestižnim scenama u Norveškoj, kao i u pozorištu Kampnagel u Hamburgu, Inkonstu u Švedskoj i The Armory Show u Njujorku.

Ingrid Fiksdal (koreografkinja), **Ingvild Langord** (umetnica i muzičarka) i **Signe Beker** (scenografkinja) sarađuju od 2008. godine. Nedavna zajednička dela uključuju *Shadowlands* (2010) i *The Orchard Ballads* (2011). Tokom 2012. godine Fiksdal/Langord/Beker su producirale novo delo, *Night Tripper*, za međunarodni festival na otvorenom *Up to Nature*. **Tobias Leira** diplomirao je dizajn svetla na Dramatiska Institutet u Stokholmu. Trenutno radi kao slobodni vizuelni umetnik u pozorištima i kao saradnik koreografa i trupa savremenog pozorištaka u teatrima poput Nacionalnog pozorišta u Oslu i Kraljevskog dramskog pozorišta u Stokholmu.

www.ingrifiksdal.com

www.phaedrasongs.com

www.signebeker.com

www.tobiasleira.blogspot.no

Subota, 24.11.2012. 18.00h DOB HOL ISPRED SALE AMERIKANA

PROMOCIJA KNJIGE DRAGANA KLAICA

Promena scenografije: Javni teatar između tržišta i demokratije/ Resetting the Stage: Public Theatre Between the Market and Democracy

Govore: Milena Dragičević-Šešić, Milan Lučić, Anja Suša, Borka Pavićević

Nova Klaićeva knjiga objavljena je 2012. godine, u izdanju kuće *Intellecta* u Bristolu. Klaićeva namera je bila da uporedi umetničke stavove, ubeđenja i načine produkcije dvadesetog veka sa aktuelnom situacijom u dvadeset prvom veku (prva četiri poglavlja), i da obezbedi širi kontekst koji postavlja temelje njegovim idejama o tome kako se umetničke organizacije mogu usaglasiti u radikalno promenjenim okolnostima i čak ih iskoristiti u svoju korist. Knjiga sumira njegov život, pozorišnu karijeru i strast prema scenskoj umetnosti. Daje važan uvid u pozorišno stvaralaštvo dvadesetog veka nekoliko istočnoevropskih i zapadnoevropskih država, o kojima, u većini, zapadnoevropski čitalac jako malo zna, kao i obrnuto: Istočnoevropljani znaju jako malo o pozorištu Zapada.

Dragan Klaić, ugledni teatrolog, kulturni analitičar, predavač na više evropskih univerziteta, dugogodišnji direktor Holandskog pozorišnog instituta, pozorišni kritičar i esejista, preminuo je 25. avgusta 2011. u 62.

godini u Amsterdamu. U svojoj izuzetno bogatoj, raznovrsnoj i dinamičnoj karijeri, Klaić je bio na različitim pozicijama i, kao visoko cenjeni stručnjak, bio aktivan u različitim oblastima: od savremenih izvođačkih umetnosti, preko evropske kulturne politike i kulturnog razvoja, do međunarodne saradnje u kulturi i interkulturalizma. Bio je autor nekoliko knjiga i zbornika i više stotina stručnih tekstova, inicijator i voditelj mnogih važnih međunarodnih istraživačkih projekata, konferencija i simpozijuma.

Subota, 24.11.2012.20.00h, DOB SALA AMERIKANA

Queer Zagreb / Domino

Bojan Đorđev / Stipe Kostanić (Srbija / Hrvatska)

Psi/ Les chiens

prema tekstu Erve Žibera

Reditelj: Bojan Đorđev

Izvođač: Stipe Kostanić

Scenski pokret: Selma Banich

Prevod: Zlatko Wurzberg

Fotografija: Darko Vaupotić

Produkcija: Queer Zagreb / Domino

Uz podršku: Projekat BCC (Balcan Can Contemporary) kroz program IPA Evropske unije u saradnji sa MČUK Scena Travno

Za starije od 18 godina

Trajanje: 55 min

Psi ("Les chiens") je kratak tekst Erve Žibera, otvoreno seksualnog sadržaja, o kojem je autor govorio kao o svojoj "pornografskoj knjižici". U njemu se direktnim rečima izražava ujedno senzualnost i nasilje, žudnja i okrutnost, priželjkivanje ljubavi i seksualna energija. Opsesija telima osnovna je tema teksta: autor koristi svaku telesnu kretnju, situaciju i fantaziju za razotkrivanje sebe. Ali u pripovedačkom ključu ovde nije samo on, nego tekstom promiču i iskustva bliskih i voljenih bića. Cilj pripovedanja da od frustrirane žudnje stvori neku vrstu ceremonijala koji će omogućiti ostvarenje punoće erotskog doživljaja. Animalnost žudnje, iskazana u dvostrukom sado-mazo odnosu, na kraju je sublimirana u vitalnosti zajedničkog hetero-homo seksualnog čina.

Bojan Đorđev, rođen 1977.godine u Beogradu, pozorišni je autor koji je aktivan jednako u institucionalnom kao i nezavisnom pozorištu. Jedan je od osnivača i član uredničkog odbora kolektiva TkH (Teorija koja hoda).

Stipe Kostanić je do sada glumio u pozorištima u Hrvatskoj, Sloveniji i Srbiji, nastupao je na više domaćih, evropskih i svetskih festivala, među kojima i na Queer Beograd festivalu 2011. godine.

Subota, 24.11.2012. NOĆ PERFORMANSA, HOLOVI DOMA OMLADINE BEOGRADA

21.30h **329 DAY OF YEAR / 329. DAN U GODINI, Alen Sinkauz / Nenad Sinkauz /Miroslav Piškulić/ DOB Klub**

22.15h **Air doll! / LUTKA NA NADUVAVANJE, Bojana Radulović / Sala Amerikana**

22.45h **Building a bright future / GRAĐENJE SVETLE BUDUĆNOSTI, Miljana Babić / Hol ispred Sale Amerikana**

22.45h **ONE TOUCH / JEDAN DODIR, Stipe Kostanić / DOB Klub**

00.30h **VEČERAS SLAVIM, Via Negativa, Uroš Kaurin / DOB Klub**

329 DAY OF YEAR / 329. DAN U GODINI

Alen Sinkauz / Nenad Sinkauz / Miroslav Piškulić

329. dan u godini je audio/vizuelni projekat Nenada Sinkauza i Alena Sinkauza (East Rodeo), kao i dizajnera zvuka, umetnika Miroslava Piškulića. Živi nastup koji, kroz improvizaciju i semplovanje uživo, istražuje i pokazuje proces nastajanja kompozicije na licu mesta. Muzičari komuniciraju postavljeni jedan nasuprot drugog, a tenzija održavanja i dalje izgradnje muzičkih i video materijala imaju gotovo pozorišnu napetost. Na taj način audio vizuelne strukture mutiraju kroz vreme u neočekivane forme konstrukcije / dekonstrukcije slike i zvuka. Naziv projekta se menja prema rednom broju dana u godini na dan izvođenja kako bi naglasio jedinstvenost svakog nastupa.

Pod vođstvom braće Sinkauz, rođenim Puljanima, koji su na studijama muzikologije u Italiji i osnovali grupu, kvartet East Rodeo u poslednje je vreme sve popularniji na domaćim pozornicama koje još uvek neguju eksperimentalni zvuk. Nakon objavljivanja trećeg albuma "Morning Cluster", spominju ih i etablirani kritičari, a stiču i sve veću naklonost publike.

Nenad Sinkauz – gitara, noževi, objekti, fk, vokali

Alen Sinkauz – bas, nisko frekventna buka, objekti, fk

Miroslav Piškulić – dizajner zvuka

Fotografije: Darko Vaupotić / Perforacije

Air doll / LUTKA NA NADUVAVANJE

Bojana Radulović

U performansu „Air Doll“ telo autorke služi kao scenska i igrajuća rekvizita. Položeno u prostoru kojim vlada sterilna atmosfera. Prostor je izolovan, ograničen jako osvetljenim belim zidovima. Dominiraju samo dva otvora koji se nalaze na telu autorke: oralni i vaginalni, izolovane od ostatka tela koje je prekriveno lasteks kostimom blede boje kože i podseća na lutku na naduvavanje. Autorkino telo tokom trajanja performansa je fiksirano i svedeno na dva otvora, što ukazuje na stanje koje je deo životnog procesa kojim dominiraju bol, strah, stanje nekada preterane komunikacije koja je sada minimalizovana. Svedenost na dva otvora, dva plug-a, dva ventila. Posmatraču je ponuđena (zlo)upotreba, sodomizacija „mrtvog tela“ u kojem ipak postoji volja i nagon. U performansu se ne očekuje twist, jer psiha samog položenog tela je twisted. Performans „Air Doll“ bavi se pitanjima zloupotrebe seksualnosti u cilju

postizanja privremenog rasterećenja, ali i ljudskim nastojanjem da doživi bilo kakav oblik sjedinjenja sa drugim, razumevanja i samopotvrđivanja.

Bojana Radulović, vizuelna umetnica i audiovizuelna producentkinja, diplomirala je audiovizuelnu produkciju na Fakultetu vizuelnih umjetnosti u Podgorici. Učestvovala na mnogobrojnim grupnim i samostalnim multimedijalnim izložbama, među kojima izdvaja kao najznačajniju samostalnu izvedbu - performans „Illegalni performans“ u flamanskom kulturnom centru De Brakke Grond u Amsterdamu, Holandija, 2012. Bavi se video i filmskom umetnošću, njeni video radovi i kratki filmovi su prikazivani na festivalima u zemlji i regionu. Radila kao producent u nekoliko medija, filmskih magazina i televizija.

Building a bright future/ GRAĐENJE SVETLE BUDUĆNOSTI

Miljana Babić

Rad predstavlja kolektivnu igru građenja kule od karata. Osim što predstavlja vrstu igre, "kula od karata" je izreka koja se odnosi na argument ili strukturu sagrađenu na klimavim temeljima, ili na onu koja će se srušiti ako se izmakne jedan njen element, moguće previđen ili neočekivan. Performans građenja "svetle budućnosti" izvode autorka i publika, a svaki igrač označen je kao "graditelj svetle budućnost". Svi stilovi gradnje su dobrodošli. Ideja građenja budućnosti od ovako osetljivog materijala je distopijska u samom startu, ali sa strpljenjem i ispravnom tehnikom, kao i sa pozitivnom grupnom dinamikom, moguće je izgraditi čuda.

Milijana Babić (rođena 1974. godine) je konceptualna umetnica i performerka iz Rijeke. Diplomirala je na odseku likovnih umetnosti u Durbanu, Južnoafrička Republika u 2001. godini, a magistrirala je u Ljubljani 2007. Godine. Dugogodišnja je saradnica Internacionalnog festivala savremene umetnosti - Mesto žensk u Ljubljani. Članica je Hrvatske zajednice samostalnih umetnika. Njen rad predstavljen je na brojnim izložbama i festivalima u Hrvatskoj i inostranstvu.

ONE TOUCH / JEDAN DODIR

STIPE KOSTANIĆ

Percepcija glumčeve osobe, koja je u paradoksalnom odnosu istovremeno subjekt i objekt, izvođač i instrument, uvijek je pre svega vizuelna. To je samo po sebi očigledno u mediju filma, televizije ili videa. Ali, jednako tako i u pozorištu, koje pokazuje živo telo glumca, ono ostaje pre svega slika. Fascinacija glumačkom osobom jedan od svojih izvora ima u toj svedenosti na sliku, odnosno u disproporcionalnom odnosu prema gledaocu. Ideja performansa je izložiti telo glumca u njegovoj realnoj prisutnosti na istoj ravni s gledaocem, i gledaocu pružiti mogućnost da ga jednom dotakne. Dodir se može odnositi na bilo koji deo tela glumca, i gledaoc ga može dotaknuti bilo kojim delom svoga tela. Da bi se izbegla anegdotalna situacija mesta na kojem se performans izvodi, percepcija gledaoca je sužena smanjenjem osvetljenosti prostora. Telo glumca je idealizirano. Iako ne komunicira s gledaocima, ono nije ukočeno u skulpturu, to jest po potrebi se može pomaknuti.

VEČERAS SLAVIM

Via Negativa

'Draga publiko, volim vas!' lako je čuti na koncertu, ali ne i u pozorištu. Pozorišni izvođači to rade suptilnije, tačnije radili su dok mladi glumac Slovenskog mladinskog gledališča Uroš Kaurin nije odlučio da svoj performans posveti upravo publici. Njegov angažman u platformi Via Negativa tako doprinosi onom njenom manje negativnom aspektu, dok Kaurin samom sebi daje priliku da svoj muzički ukus i svoju narcisoidnost, igru sa zadatim i željenim / žuđenim identitetima, izvede iz sopstvenog kupatila. Slavodobitna kombinacija zvonkog glasa, besprekorne pesmarice i požrtvovnog nastupa čini performans "Večeras slavim" prvorazrednom atrakcijom svakog festivalskog programa. Ali, Kaurinu ne treba verovati ... njegovo slavlje ima grotesknu notu koja se gledaocu vraća u lice.

Međunarodna izvođačka grupa sa sedištem u Sloveniji, Via Negativa je posebna pojava na ex-yu prostorima. Skup izvođenju sklonih i za izvođenje spremih ličnosti najrazličitijih profesionalnih i privatnih biografija, spojio je reditelj Bojan Jablanovec u jedinstveni kolektiv koji već celu deceniju zabavlja publiku željnu pozorišnih uzbuđenja drukčije vrste. Serija pojedinačnih radova okupljenih po grupnim prezentacijama sa temom sedam smrtnih grehova privukla je pažnju ne samo regionalno, već i Evrope, što je rezultiralo promenom strategije i odustajanjem od najavljenog samo-ukinuća. Via Negativa pristupila je mediju performansa i pozorišta fleksibilno, ali asketski: njihova kritika je razorna i pametna, što je kombinacija koja provokativnost i estetizaciju stavlja u drugi plan.

Koncept: Uroš Kaurin, Bojan Jablanovec
Tekst i režija: Bojan Jablanovec
Izvedba: Uroš Kaurin i Tomaž Grom;
Muzička adaptacija: Tomaž Grom
Svetlo: Igor Remeta
Fotografije: Darko Vaupotić / Perforacije
Producent: Špela Trošt
Produkcija: Via Negativa 2009
Podrška: Ministarstvo kulture Slovenije
Trajanje: 45 min

.....

25.11.2012. 20.00H, DOB VELIKA SALA

**Maska, Ljubljana u Koprodukcij sa Tanzquartier, Beč (Austrija) i Inkonst, Malme (Švedska)
KO JE SLEDEĆI?/WHO IS NEXT?**

Koncept i režija: Janez Janša

Autori i izvođači: Boštjan Narat, Jelena Rusjan, Irena Tomažin, Vito Weis, Grega Zorc, Nataša Živković / Barbara Krajnc

Dramaturg: Simona Semenič

Tekst: Simona Semenič i autori

Tehnički direktor i dizajn svetla: Igor Remeta

Izvršni producent: Tina Dobnik

Odnosi sa javnošću: Urška Comino
Trajanje: 90 min.

Performans postavlja pitanja odgovornosti pojedinca u savremenom društvu recesije, šoka, neizvesnosti, nesigurnosti i ravnodušnosti. Koje akcije mogu promeniti nešto? Da li je demokratija samo prazan ritual beskonačnih dijaloga koji ne vode nikuda? Ko će preuzeti odgovornost za akciju? Da li treba ići do kraja? Da li je nasilje jedino rešenje?

Performans razmatra ovo pitanje kroz kombinovanje dokumentarnog i fiktivnog pristupa. „Who is Next?“ sadrži filmske, muzičke i koreografske elemente i stvara prostor gde mnogi igrači i imena pregovaraju o delanju. Gledaoci su uključeni. Nema sumnje da nešto mora da se učini, i to odmah. Pitanje je šta treba da se uradi i ko to treba da učini. Može li se nešto učiniti u pozorištu? Da li je pozorište mesto za delanje?

Janez Janša (1964, Rijeka, Hrvatska) je autor, režiser i izvođač interdisciplinarnih projekata, spada u najkontroverznije slovenačke umetnike. Janša je jedan od tri umetnika koji su 2007. godine zvanično usvojili ime i prezime tadašnjeg premijera Slovenije Janeza Janše i izazvali burnu polemiku koja je i danas aktuelna. Janša je studirao sociologiju i pozorišnu režiju na Ljubljanskom univerzitetu, kao i teoriju performansa na Univerzitetu Antverpenu u Belgiji. Njegova dela prikazana su širom sveta, sadrže jaku kritičku crtu, oslikavaju odgovornost izvođača i posmatrača, i bave se statusom performansa u neoliberalnim društvima. Janša je od 1999. direktor Maske – neprofitne organizacije za izdavaštvo, produkciju i obrazovanje, sa sedištem u Ljubljani. Redovno uređuje radionice, i predaje na evropskim i američkim univerzitetima i umetničkim centrima. Osvojio je nekoliko nagrada u Sloveniji i inostranstvu.